

[Justitsministeren]

Vi har af gode grunde ikke kunnet undersøge det våben, der muligvis er blevet anvendt i den konkrete situation, fordi man ikke har fundet dette våben. Men man har foretaget undersøgelser af andre former for avancerede slangebøsser. De er foretaget af politiets tekniske afdeling, og jeg har resultatet her. Det er meget teknisk betonet, men jeg kan sige, at hvis afstanden er over ca. 25 meter, er det ikke muligt at ramme det måleudstyr, man bruger fra politiets side – i hvert fald ikke med nogen sikkerhed. Jeg kan sige, at med et sådant våben vil en stål-kugle af denne karakter naturligvis kunne være ødelæggende for f.eks. et øje, hvorimod dens mulighed for at ødelægge knogler, gå igennem huden osv. er ringe, medmindre der skydes meget kraftigt og på meget nær afstand.

Disse tekniske undersøgelser vil naturligvis kunne fremlægges for retsudvalget, hvis man ønsker det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 172

2) Til indenrigsministeren af:

Poulsgaard (FP):

»Ministeren bedes oplyse, hvilke initiativer han agter at tage for at sikre, at sundhedsplejersker bruger deres uddannelse på at hjælpe patienter i stedet for at træne som cykelryttere på de danske landeveje.«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til Berlingske Tidende den 4. februar 1982, Bureautatisk Brevkasse, hvoraf fremgår, at der i Fakse kommune er ansat tre sundhedsplejersker, som må cykle rundt til klienterne. Resultatet er, at sundhedsplejerskerne ikke når rundt i kommunen til alle klienterne.

Poulsgaard (FP):

Berlingeren bringer en serie i øjeblikket, der hedder »Paragrafdanmark«. Den er faktisk så god, at den burde genudsendes i fjernsynet hver aften. Der var basis for at stille et hav af spørgsmål, hvis man tog alle de tåbeligheder, vi er blevet belemret med.

I torsdags, den 4. februar, bragte man en artikel om, at sundhedsplejersker i Fakse

kommune skal køre på cykel, fordi der er opstået en strid med hensyn til betalingen. Lad mig sige med det samme, at det er meget, meget vigtigt, at vi har disse sundhedsplejersker, og med de katastrofale belægninger, der er på hospitalet, er det vigtigt, at sundhedsplejerskerne bruger den ekspertise, de har fået, til at hjælpe patienter fremfor at race rundt på de danske landeveje på cykler. Det er fuldstændig uholdbart, at man skal bruge penge på at uddanne folk og så bruger deres tid til sådan noget pjat. Derfor må indenrigsministeren tage en snak med Kommunernes Landsforening, så man kan finde frem til et resultat, en løsning på det problem. Jeg er meget spændt på at høre, hvad ministeren har at sige til spørgsmålet.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til et indlæg i Berlingske Tidende den 4. februar 1982, hvoraf det fremgår, at sundhedsplejerskerne i Fakse kommune er gået over til at cykle, når de besøger klienter. Grunden skulle være, at sundhedsplejerskerne er utilfredse med den gældende kørselsordning.

Jeg kan oplyse, at forholdene omkring sundhedsplejerskernes transportudgifter er reguleret i en overenskomst – og ikke i nogle paragraffer, fastsat af folketinget – en overenskomst, der er indgået mellem Kommunernes Landsforening og Dansk Sygeplejeråd. Jeg vil gerne citere den bestemmelse, det drejer sig om:

»Når den ansættende myndighed skønner det nødvendigt, at sundhedsplejersken benytter bil i tjenesten, stilles en sådan til rådighed, eller der ydes for kørsel i sundhedsplejerskens tjeneste i egen bil kontant godtgørelse herfor efter de for kommunale tjenestemænd til enhver tid gældende regler.«

Der er derudover i overenskomsten mulighed for enten at give sundhedsplejersken cykelgodtgørelse eller at stille en cykel til rådighed.

Det fremgår altså af overenskomstbestemmelsen, at det er den enkelte kommune, der afgør, på hvilken måde sundhedsplejerskernes transportproblemer skal løses.

Jeg er orienteret om, at størrelsen af den kørselsgodtgørelse, der fastsættes efter overenskomsterne, og til har givet anledning til kritik fra sundhedsplejerskernes side, og at